

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 10

Khuôn mặt Ba Thợ vẫn lạnh như tiền. Hắn lắc đầu và bỗng cầm lấy tay cô ta, hỏi bằng giọng thân tình:

-Cô em tên chi?

Cô gái ỏn ẻn:

-Dạ, em là Kiều Thi.

Ba Thợ gật đầu. Trước khi đi về phía quầy hàng, cô chủ quán còn đưa mắt lúng liếng nhìn hắn và nói giọng đầy ngụ ý:

-Cần chi, anh Hai cứ gọi em nhen!

Ba Thợ không trả lời. Hắn lặng lẽ thả đường vào ly cà phê đang tỏa hương thơm và bặm môi suy nghĩ. Không biết hắn đang nghĩ gì nhưng chắc đó phải là những ý nghĩ dữ dội lắm, bởi vì trên vẻ mặt của hắn lúc đó hiện lên những nét thật dữ dội...

Dòng suy nghĩ của Ba Thợ chợt bị gián đoạn vì tiếng bước chân vang lên ngay phía sau hắn. Đó là bà chủ nhà đang đi từ trên lầu xuống. Cũng giống như hai cô con gái của mình, bà chủ nhà có dáng vẻ to béo nhưng khá nhanh nhen. Tuy đã gần 50, nhưng bà ta vẫn còn son phấn rất cẩn thận và ăn mặc thì vẫn rất “mốt” như hai cô con gái. Khi bà ta bước đến lưng chừng cầu thang, Ba Thợ ngược lên nhìn và bà ta cũng nhìn lướt qua hắn. Trong cái thoáng đó, đôi lông mày kẻ đậm của bà ta hơi nhíu lại như chợt nhận thấy điều gì đó.

Xuống hết cầu thang, người đàn bà liếc nhanh về phía Ba Thợ một lần nữa rồi mới đi lại phía quầy hàng. Sau khi đã căn dặn hai cô gái mấy câu, bà ta lại bước lên lầu. Lại một lần nữa, khi đã bước lên đến khúc nghỉ

ở lưng chừng cầu thang, bà ta dừng lại một thoáng và nhìn xoáy xuống gáy Ba Thợ. Linh tính cũng khiến cho Ba Thợ ngẩng lên. Hai ánh mắt chạm nhau. Bà ta nhếch mép cười không rõ nghĩa rồi đi khuất trên cầu thang.

Cũng đúng lúc đó, có tiếng của một trong hai cô gái đang ngồi trước quầy hàng rú lên. Ba Thợ vội quay nhìn ra. Có hai tên mặt mũi hung dữ đang đứng ngay trước mặt hai cô chủ quán. Một tên tay cầm khẩu súng ngắn, tay kia đang nắm chắc lấy tóc của cô gái tóc vàng, còn tên thứ hai thì đang chĩa một mũi dao nhọn hoắt trước mặt cô gái tóc xoăn, trong khi tay kia thò vào ngăn đựng tiền trong quầy.

Vụ cướp táo tợn khiến cho khách khứa trong quán đứng vội cả dậy. Vài người nhanh chân đã vọt ra cửa. Bà chủ từ trên cầu thang cũng hét lên và vội vã lao xuống. Bà ta xông đến bên cạnh tên cầm dao và giữ chặt bàn tay đang khoắng trong ngăn đựng tiền. Tên này trợn mắt nhìn, nhưng bà ta vẫn không chịu buông ra. Cáu tiết, hấn vung mạnh tay đẩy bà chủ quán bật ra, ngã phịch xuống.

Ba Thợ cũng đứng lên. Hấn hiểu rằng nếu không chuồn cho nhanh, rất có thể sẽ bị vạ lây với những tên trấn lột này. Nhưng khi thấy Ba Thợ đang bước tới, tên cướp đang tóm tóc cô gái tóc vàng nghĩ rằng hấn muốn can thiệp nên vung tay đâm thẳng vào mặt hấn.

Tình huống bất ngờ nhưng không hề làm cho Ba Thợ lúng túng. Bằng một phản xạ bản năng, hấn bật tay trái lên để chặn quả đâm ấy, đồng thời vung tay phải giáng trả một đòn nhanh như chớp. Cú đánh trúng vào quai hàm làm cho tên cướp bật ra, ngã nhào xuống và khẩu súng ngắn văng ra xa. Ngay sau đó, hấn chồm dậy và hướng về phía Ba Thợ, giơ hai nắm tay ra để thủ thế.

Ba Thợ nhập cuộc ngay bằng một cú song phi dữ dội. Cú đá nhà nghề ấy đã khiến cho tên cướp ôm ngực loạng choạng, phải thối lui mấy bước rồi đổ gục xuống nền nhà. Tên đang khoắng tiền vội vã quay lại, vung lưỡi dao trên tay chòn vòn trước mặt Ba Thợ để rồi nhận được một cú đá còn dữ dội hơn khiến cho hấn bật ra sau, ngã đè lên tên đồng bọn. Ba Thợ không tấn công. Hấn chỉ nhếch mép, khoanh tay nhìn hai tên cướp đang

lồm cồm bò dậy, lùi ra ngoài quán rồi nhảy vội lên xe máy, chuồn thẳng một mạch.

Đến lúc đó, Ba Thạ mới buông tay xuống và định bước ra ngoài nhưng bà chủ nhà đã vội vã chạy tới, chắn trước mặt hắn. Vừa đưa hai tay ra nắm lấy cánh tay hắn, bà ta nói bằng giọng biết ơn:

-Xin anh ngồi lại! Cảm phiền anh chút xíu thôi!

Ba Thạ hơi lưỡng lự. Nhưng rồi hắn cũng quay trở lại và ngồi xuống bên chiếc bàn mà hắn vừa ngồi ban nãy. Trong quán bây giờ không còn khách nào ngồi lại nhưng bà chủ nhà đã đưa tay ra ý mời hắn lên lầu. Sau một thoáng lưỡng lự, Ba Thạ bước lên cầu thang theo bà ta.

Trên lầu hai có một căn phòng rộng khoảng ba chục thước vuông, giữa phòng đặt một bộ bàn ghế bằng gỗ cẩm lai có đệm mút. Ở góc phòng là một tủ lạnh cỡ lớn, góc khác có một tủ kính, bên trong xếp đầy rượu ngoại đủ loại. Ngoài ra, ở một góc khác còn có một chiếc giường rộng trải ga màu xanh dịu mắt.

Theo chân bà chủ, Ba Thạ bước vào trong phòng. Nhưng hắn không ngồi xuống ngay mà đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới. Từ cửa sổ này có thấy rất rõ đường phố bên dưới với dòng người xe vẫn đang hối hả qua lại. Sau một lát quan sát, Ba Thạ quay lại. Trong khi đó, bà chủ nhà đã bày lên trên bàn một chai Martini cùng với gói thuốc lá ngoại. Bà ta giơ tay ra hiệu mời Ba Thạ ngồi bằng một động tác khá lịch sự. Sau khi hắn đã ngồi xuống, bà ta cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện hắn.

Vừa bóc thuốc lá, bà chủ nhà nói bằng giọng biết ơn:

-Xin cảm ơn anh! Hôm nay nếu không có anh, không biết mọi chuyện rồi sẽ ra sao!

Bà ta nói và thở dài. Nhưng Ba Thạ vẫn lạnh lùng:

-Thực ra cũng chỉ là tình cờ thôi. Nếu chúng không ra tay trước với tôi thì chắc tôi cũng không can thiệp...

Người phụ nữ chằm cho mình một điếu thuốc lá. Vừa nhả khói, bà ta ngả người ra ghế và nhìn thẳng vào khuôn mặt của Ba Thạ:

-Anh có một vốn võ nghệ thuật tuyệt vời!

Ba Thọ không trả lời. Hấn nhìn bà chủ nhà bằng ánh mắt khó hiểu và trên khuôn mặt của hấn ánh lên những nét cảnh giác. Sau một lúc im lặng, như chợt nhớ ra, bà ta nhôm dẩy trên ghế và mở nắp chai với vẻ sành điệu rồi rót rượu ra hai chiếc ly pha lê trong vắt. Tay trái nâng một ly chia về phía Ba Thọ, tay phải nâng ly của mình, bà chủ nhà nghiêng đầu mỉm cười duyên dáng:

-Mời anh!

Ba Thọ điềm nhiên cầm ly rượu và ngửa cổ uống. Trong khi đó, bà chủ nhà vẫn im lặng. Hình như có những hình ảnh nào đó của quá khứ đang thức dậy trong dòng hồi tưởng của người đàn bà ấy. Trên khuôn mặt của bà ta khi ấy thoáng hiện lên một nụ cười xa xăm. Không muốn chạm tới những suy tư thâm kín ấy, Ba Thọ ngả người trên ghế, lặng lẽ đưa mắt nhìn quanh. Đến lúc đó, hấn mới nhìn thấy trên tường có hai tấm ảnh lồng trong khung kính. Cả hai tấm ảnh ấy đều có hình hai người đàn ông ngoại quốc. Trong khi ánh mắt của Ba Thọ vẫn chưa rời khỏi hai tấm hình thì bên tai hấn vang lên giọng nói của bà chủ nhà:

-Đó là cha của hai đứa con gái tôi. Bây giờ thì họ đã ở xa lắm rồi!

Ba Thọ quay lại nhìn bà chủ nhà với vẻ ngạc nhiên. Bà ta mỉm cười:

-Chuyện ấy đã xảy ra từ hơn hai mươi năm trước. Lão chồng đại tá của tôi bắt bớ nên tôi đã tặng lại cho hấn đôi sừng đẹp đẽ! Chắc là dưới âm phủ, đến giờ lão ta vẫn còn đang hận tôi! Nhưng đời là vậy, ông ăn chả thì bà ăn nem thôi.

Lời tâm sự bất ngờ đó của bà chủ hình như đã làm cho Ba Thọ cảm thấy yên tâm hơn. Hấn châm một điếu thuốc lá và nhìn thẳng vào khuôn mặt phủ đầy phấn son của bà chủ:

-Bà kêu tôi lên đây để nói chuyện này sao?

Khuôn mặt của bà chủ nhà tươi rói lên trong một nụ cười đơn trón:

-Tôi muốn cảm ơn anh. Và nếu anh không từ chối, xin đề nghị với anh một việc.

-Chuyện chi, bà cứ nói - Ba Thợ nhíu mày.

-Anh làm cho tôi nhớ đến một người bạn. Và tôi muốn anh thay thế công việc của người bạn đó.

-Việc gì vậy? - Ba Thợ hỏi bằng giọng đã tỏ ra quan tâm hơn.

-Rất đơn giản. Anh hãy ở đây. Nếu như xảy ra những chuyện như vừa rồi, nhờ anh can thiệp giúp cho...

-Nghĩa là bà muốn tôi làm vệ sĩ? - Ba Thợ hỏi và quay hẳn lại phía bà chủ nhà.

Người đàn bà mỉm cười, nhìn Ba Thợ và gật đầu. Ba Thợ nhíu mày suy nghĩ. Lời đề nghị bất ngờ của bà chủ quán khiến hẳn phải suy nghĩ. Một khoảng im lặng trôi qua rồi Ba Thợ nhìn vào mắt bà chủ nhà:

-Tôi sẽ nhận được gì cho công việc đó?

Bà chủ nhà không trả lời mà đứng dậy, đi lại tủm mở ra và lấy ra một xấp tiền. Sau đó, bà ta đặt tiền xuống trước mặt Ba Thợ:

-Đây là tiền công trả trước cho một tháng làm việc của anh. Những tháng sau sẽ vẫn là vậy.

Ba Thợ cầm số tiền, đưa lên nhìn lướt qua với vẻ hài lòng. Sau đó, hẳn ngòai thẳng người lên:

-Tôi tên là Ba Thợ. Còn bà?

-Tôi tên Kiều Trinh. - Người đàn bà đáp - Hai đứa con gái tôi là Kiều Thi và Kiều Chi. Vậy là anh đồng ý?

Ba Thợ gật gật đầu. Người đàn bà vui vẻ:

-Vậy nếu không vướng bận chuyện gì, anh có thể bắt đầu công việc từ ngày mai.

Ba Thợ nhét xấp tiền vào túi và đứng lên. Bà chủ nhà cũng nhanh nhẹn đứng dậy. Họ cùng ra khỏi phòng và bước xuống cầu thang nhưng vừa xuống đến chỗ ngoẹo, Ba Thợ bỗng dừng lại và chăm chú nhìn xuống.

Một gã đàn ông béo mập, bụng phệ như bụng đàn bà chửa vừa bước vào quán. Có thể thấy là hắn đã quen thuộc với nơi này qua những động tác suồng sã của hắn và thái độ hồ hởi của hai cô gái đang ngồi sau quầy. Đó chính là gã Hai Ú mà chúng ta đã biết trong vụ tổ chức vượt biên giả. Vừa vào trong quán, Hai Ú tươi cười tiến lại, nâng cằm cô gái tóc vàng và nháy mắt, hỏi bằng cái giọng nhõm nhoẹt:

-Kiều Chi, khoẻ hôn?

Kiều Chi - cô gái tóc vàng cũng nhoẻn cười nũng nịu:

-Anh Hai đi đâu mà biệt tăm hoài à?

Hai Ú cười “hắc hắc” làm cho các múi thịt trên cái cổ béo nần nẩn rung lên. Hắn vỗ vỗ vào cái bao da cỡ lớn đang đeo trước ngực rồi bước tới một cái bàn ở gần quầy hàng, ngồi dạng hai chân một cách thoải mái như ở nhà. Sau đó, hắn giơ ngón tay búng “tróc” một tiếng:

-Như mọi bữa nghen!

Kiều Chi nhanh nhẹn mang tới cho hắn một ly cà phê, đĩa bánh và gói thuốc lá 555. Sau khi đặt tất cả xuống trước mặt Hai Ú, cô ta ngồi sà luôn xuống bên cạnh hắn với dáng bộ tự nhiên và cố ý ghé bộ ngực đồ sộ vào vai áo hắn. Hai Ú đưa tay véo vào đùi làm cô ả giật nảy mình, cười như nắc nẻ. Cô ta đưa tay dọa hắn:

-Em bắt thường đó!

Hai Ú cười tít mắt:

-Sẽ có, sẽ có!

Trong khi những điều đó đang diễn ra, Hai Ú không biết rằng Ba Thợ ở lưng chừng cầu thang vẫn đang lặng lẽ quan sát với khuôn mặt hằn lên những nét đăm chiêu. Trong khi đó, Hai Ú bắt đầu chúi xuống đĩa bánh. Sau chút đắn đo, Ba Thợ bước xuống và tiến thẳng đến chỗ Hai Ú đang ngồi.

Đang định đưa tiếp một miếng bánh lớn vào miệng, Hai Ú giật mình ngẩng lên nhìn kẻ đang đứng trước mặt. Trong một thoáng trên khuôn mặt núc ních của hắn hiện lên vẻ sợ hãi. Nhưng ngay sau đó, hắn đã nở một nụ

cười vui vẻ. Hấn reo lên một tiếng hồ hởi giả tạo và đứng dậy, nắm lấy tay áo của Ba Thọ lắc lắc:

-Chèng đéc ơi, anh Ba hả? Thiệt là trái đất tròn.

Nói rồi hấn ngoái lại phía quầy hàng:

-Cho thêm một suất nghen.

Họ ngồi xuống ghế. Ba Thọ vẫn im lặng trong khi Hai Ú liên tục xoa xoa hai bàn tay múp múp vào nhau, nói bằng giọng hồ hởi:

-Khỏe chớ, ông bạn?

Ba Thọ thản nhiên với gói thuốc lá trên bàn, lấy một điếu đặt lên miệng. Hai Ú nhanh nhẩu bật lửa châm thuốc cho hấn rồi cũng đốt thuốc cho mình. Kiều Chi bước tới với một khay đựng ly cà phê và đĩa bánh. Khác với lần trước, Hai Ú phẩy tay ra hiệu cho cô ta bước đi rồi đưa tay chỉ những thứ bày trên bàn và nói với Ba Thọ:

-Xin mời!

Ba Thọ khẽ gật đầu. Hấn với ly cà phê, cho thêm đường và dùng thìa thong thả khuấy thật kỹ. Hình như đã bớt căng thẳng hơn, Hai Ú chuyển giọng thân mật:

-Từ sau vụ đó, ông sống ra sao?

-Vẫn như vậy thôi! - Ba Thọ lấp lửng.

-Còn về người đàn bà đó thì sao? - Hai Ú hỏi tiếp.

-Đó là chuyện của Tư Hùng và Hai Phước. - Ba Thọ trả lời bằng giọng nhạt gừng. Có vẻ như hấn không thích nhắc đến chuyện cũ.

-Nhưng con mẹ thì có cái gì mà tụi nó săn lùng dữ vậy ha? Tụi tôi đã phải tan đàn rã đám cũng chỉ vì chuyện đó đó.

Ba Thọ không trả lời và Hai Ú cũng không hỏi gì thêm. Cả hai lặng lẽ uống cà phê vì có lẽ giữa chúng không còn gì để nói nữa. Uống cạn ly cà phê, Ba Thọ đứng dậy:

-Thôi, vậy nghen!

Hai Ú cũng đứng lên. Hấn cố nở một nụ cười thật tươi:

-Chuyện cũ coi như xúi xỏa ghen, anh Ba! Mong rằng giữa chúng ta sẽ có sự hợp tác mới tốt đẹp hơn trước!

Ba Thọ chỉ nhếch mép cười rồi đi ra cửa quán. Hai Ú đứng nhìn theo. Nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt hấn đã tắt, nhường chỗ cho những nét suy nghĩ căng thẳng. Hấn cứ đứng như vậy cho đến khi Ba Thọ cùng với chiếc xe máy khuất dạng trên đường phố nhỏ trước cửa quán.

(Còn tiếp)

Đức Dũng